

Arrest

nr. 157 642 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat H. RIAD en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Zarghun Shahr (district Mohammad Agha, provincie Logar) afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine en liep twaalf jaar school in het districtscentrum. Op 18 december 2010 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde problemen te kennen met de taliban. U werkte gedurende twee jaar als administratief assistent voor het ontmiijningsbedrijf MDC in Kabul. Dit was niet naar de zin van de Taliban. Uw neef N.(...), zelf een Talib, kwam drie keer naar uw huis met de eis dat u zich bij de Taliban moest aansluiten. U weigerde dit. Na zijn derde bezoek bleek N.(...) verdwenen. Zijn verdwijning alarmeerde de Taliban, die meenden dat u hier iets mee te maken heeft. Ook de politie was geïnteresseerd in u en meende ten onrechte dat u zelf bij de Taliban actief was. Omdat u zich niet langer veilig achtte, verliet u tien of twaalf dagen na de

verdwijning van N.(...) uw vaderland. Op mei 2012 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw recent verblijf in Logar en dus ook niet aan de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten gezien deze in Logar hadden plaatsgevonden. Op 11 december 2012 werden deze beslissing en beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Op 13 februari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U bleef aanvankelijk volhouden dat u wel degelijk tot aan uw vertrek in Afghanistan in Logar had gewoond. Daarna nuanceerde u uw verklaringen en stelde u dat u regelmatig in Kabul bleef logeren bij vrienden of collega's omdat het niet veilig was om 's avonds laat nog van Kabul naar Logar te rijden. U zou ongeveer één keer per week en soms ook in de weekends in Kabul gebleven zijn. Verder bleef u vasthouden aan uw oorspronkelijk vluchtrelaas en u voegde toe dat uw directe chef, J.(...) A.(...), in Nederland de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Tot slot verklaarde u dat u in geval van terugkeer vreest als een spion te worden beschouwd omdat u drie jaar en half in het buitenland hebt verbleven en omdat het in Afghanistan geweten is dat afgewezen Afghaanse asielzoekers in België onderdak hebben gekregen in een kerk. Uzelf hebt echter niet in een kerk verbleven. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw taskara, uw werkbadge van het bedrijf MDC, e-mailverkeer tussen u en uw supervisor J.(...) A.(...), een brief van uw supervisor met een kopie van diens werkbadge in bijlage, een kopie van de Nederlandse verblijfskaart van uw supervisor, een advies van het BCHV, algemene informatie over aanslagen op ontmiijners in Afghanistan en een CD- Rom met een nieuwsbericht over een aanslag in Logar op ontmiijners.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat er door het Commissariaat-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof werd gehecht aan uw recent verblijf in het district Mohammad Agha in de provincie Logar en dus ook niet aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. In het kader van uw tweede asielaanvraag nuanceerde u de vaststellingen met betrekking tot uw recent verblijf. Zo gaf u toe dat u op het einde van uw werkdag niet steeds vanuit Kabul naar Logar terugkeerde maar op regelmatige basis in Kabul bleef logeren bij uw vrienden (CGVS II, p. 3 en 4). Bovenstaande, in combinatie met het feit dat u uw tewerkstelling in Kabul wel wist aannemelijk te maken, doet dan ook vermoeden dat u de laatste jaren voor uw vertrek wel degelijk permanent in Kabul hebt gewoond.

In het kader van uw tweede asielaanvraag werd u bijkomend gehoord over uw beweerde problemen met de taliban. Uw verklaringen hierover zijn echter vaag en niet plausibel hetgeen uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd. Zo wist u nauwelijks iets te vertellen over de taliban groeperingen die actief waren in uw district (CGVS II, p. 7). U stelde dat een zekere Qari Burhan in uw regio actief was maar wist niets te vertellen over zijn origine of herkomst. U wist zelfs niet eens met zekerheid te zeggen of hij in uw dorp woonde (CGVS II, p. 7). Van iemand die persoonlijk door deze problematiek geraakt wordt kan echter verwacht worden dat hij hier meer over weet te vertellen ook al keerde hij niet dagelijks vanuit Kabul terug naar huis. Verder is het bevreemdend dat u pas twee jaar na het aanvatten van uw werkzaamheden voor het bedrijf MDC voor de eerste keer door de taliban werd benaderd dit temeer omdat u stelde dat er in uw regio veel problemen waren met de taliban en dat jonge mannen er actief door hen gerekruteerd worden (CGVS II, p. 6 en 8). Daarenboven is het allerm minst aannemelijk dat de taliban iemand die voor de autoriteiten werkt zouden willen rekruteren om als informant te werken en dat ze dit reeds bij het derde contact zonder meer expliciet te kennen zouden geven (CGVS II, p. 5 t/m 7). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Dat ze iemand die ze als vijand beschouwden gedwongen zouden rekruteren is in het licht van bovenstaande allerm minst aannemelijk. U stelde tot slot dat ze specifieke informatie van uw wilden verkrijgen. Gevraagd welk soort informatie moest u het antwoord schuldig blijven. U beweerde in dit verband dat u elke vorm van samenwerking zou hebben geweigerd en zelfs zou gezegd hebben dat ze veel misdaden pleegden. Dat ze u na deze weigering zomaar zouden hebben laten gaan om te zeggen dat ze u niet in leven zouden laten is evenmin plausibel (CGVS p. 6 en 7). Het loutere feit dat u werkte als assistent in het hoofdkantoor van het ontmiijningsbedrijf MDC in Kabul, een zuiver administratieve functie op laag niveau, volstaat op zich evenmin om u de vluchtelingenstatus toe te kennen (CGVS II, p. 3). U hebt immers, zoals hierboven reeds vermeld, niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw werkzaamheden.

Het loutere feit dat u administratieve, logistieke en HRM taken vervulde in het hoofdkantoor van MDC, waar zo'n tachtig personen tewerkgesteld waren, volstaat niet om te besluiten dat uw vrees hiervoor te worden vervolgd door de Taliban, gegrond is (CGVS II p. 3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). U legde algemene informatie en een CD-rom neer waaruit blijkt dat er wel degelijk aanslagen met dodelijke slachtoffers zijn op ontmijners in Afghanistan. Hierboven werd echte reeds vastgesteld dat u niet werkte als ontmijner maar dat u een administratieve functie bekleedde die u uitoefende in het hoofdkantoor in de stad Kabul (CGVS II, p. 3).

Daarnaast verklaarde u vervolging te vrezen omwille van uw verblijf in Europa en omdat het in Afghanistan bekend is geraakt dat afgewezen Afgaanse asielzoekers in een kerk hebben verbleven. U voegde toe dat vooral uw familie van vaderskant u hiervoor zou viseren (CGVS II, p. 12 en 13). Dit zijn echter blote beweringen die u niet aan de hand van concrete feiten of elementen heeft gestaafd. U hebt trouwens zelf nooit in een kerk verbleven (CGVS II, p. 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afgaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens, nationaliteit en uw tewerkstelling bij het bedrijf MDC worden in deze beslissing immers niet betwist. Dat u vanuit België contact hebt gehad met uw supervisor J.(...) A.(...) die in Nederland erkend werd als vluchteling staat evenmin ter discussie. Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter nergens op basis waarvan hij deze status heeft verkregen. Uzelf bleek hier trouwens niet van op de hoogte te zijn en u hebt hem ook niet gevraagd (CGVS II, p.5).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. **In het kader van uw eerste asielaanvraag werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw recente herkomst uit Logar. Bovendien maakte u wel aannemelijk dat u gedurende twee jaar in de stad Kabul heeft gewerkt en gaf u uiteindelijk toe dat u na uw werk niet elke avond vanuit Kabul naar Logar terugkeerde, hetgeen er op wijst dat u de laatste jaren wel degelijk in Kabul woonachtig was (CGVS II, p. 3 en 4).**

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas en zijn herkomst uit Logar. Op 11 december 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 93 256. In het kader van zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat uit verzoekers gewijzigde verklaringen veeleer bleek dat hij in de jaren voor zijn komst naar België in Kabul woonde en dat hij er opnieuw niet in slaagde zijn beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing middels onderhavig verzoekschrift en diende zonder het arrest van deze Raad af te wachten, een derde asielaanvraag in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 157 249 van 27 november 2015 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van verzoekers derde asielaanvraag verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 mei 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas en zijn herkomst uit Logar. Op 11 december 2012 werd deze beslissing bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 93 256. In het kader van zijn tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal wederom een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat uit verzoekers gewijzigde verklaringen veeleer bleek dat hij in de jaren voor zijn komst naar België in Kabul woonde en dat hij er opnieuw niet in slaagde zijn beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing en diende zonder het arrest van deze Raad af te wachten, een derde asielaanvraag in.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag stelt verzoeker dat zijn verklaringen tijdens de eerste en tweede asielprocedure gelogen waren en dat hij deze keer de waarheid wenst te vertellen. Hij geeft aan dat hij weliswaar in Logar geboren is, maar dat zijn familie Afghanistan ten tijde van het Talibanregime verlaten heeft toen hij ongeveer acht jaar was. Hij vestigde zich met zijn familie in Peshawar, Pakistan. In 2008 besliste verzoeker terug te keren naar Kabul, Afghanistan.

Hij verklaart verder dat de politie in Afghanistan hem mogelijks verdacht van drugshandel na een inval en een huiszoeking in zijn appartement in Makrorayan. Hij verklaart ook dat hij sedert anderhalf jaar een verboden relatie had met een vrouw, dat haar familie dit te weten kwam en dat hij daarom dreigde te worden gedood.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker verschillende foto's neer, internetartikels met betrekking tot de situatie in de Pakistaanse regio en een artikel dat moet aantonen dat eremoorden nog steeds een actueel thema zijn in Afghanistan.

3. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is

om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvragen incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate hij de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden wijt aan zenuwachtigheid, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen.

De aan het verzoekschrift gevoegde foto's leveren geen bewijs voor zijn verklaring als zou hij omwille van een relatie met een vrouw het land hebben moeten verlaten. Verzoeker is hierop immers enkel te zien met een vrouw, niets meer en niets minder.

Betreffende het door verzoeker geciteerde arrest nr. 136 360 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad met klem dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM

13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (*EHRM, Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; *EHRM, Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; *EHRM, H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (*UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Inzoverre verzoeker verwijst naar de lamentabele omstandigheden waarin IDP's bij terugkeer terecht komen, waarvan hij ter illustratie enkele citaten uit rapporten in zijn verzoekschrift weergeeft, wijst de Raad er op dat verzoeker met dit betoog, hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de informal settlements in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, niet aannemelijk maakt dat hij, gelet op zijn persoonlijke situatie, daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Immers, toen verzoeker in 2008 vanuit Pakistan naar Afghanistan terugkeerde, leek ook toen Kabul een logische keuze voor hem. Hij stelt dat daar, in tegenstelling tot Logar, werk te vinden is (gehoorverslag 13 april 2015, 5). Hij verklaart dat hij eerst in een guesthouse ging wonen maar voegt eraan toe dat dit kortstondig was, dat hij snel werk vond, een appartement kon huren en zelfs in staat bleek zijn familie in Pakistan financieel te steunen (*ibid*, 13). Hij zegt dat hij "een normaal leven" leidde, dat hij niet te veel had maar ook niet te weinig (*ibid*, 13). Behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen haalde verzoeker geen andere moeilijkheden aan die hij in Kabul zou hebben gekend (*ibid*, 13).

Er zijn naar het oordeel van de Raad in casu dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in "een IDP settlement", zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoeker geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijnen hoofde suggereren.

4.4. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (*EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation*, januari 2015) blijkt dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar echter de verslagperiode voor dit rapport de periode van september tot november 2014 bestrijkt en aldus geen beschrijving bevat van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapport, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. *Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II)*, *Memorie van toelichting*, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 23 oktober 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul", van 12 oktober 2015 heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigd zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2015, voert verzoekende partij aan dat de verwerende partij tot de conclusie komt dat er geen "open combat" wordt gevoerd en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlandsgewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet op basis van een selectieve lezing. Verzoekende partij verwijst naar de laatste golf van aanslagen waardoor er nog meer slachtoffers zijn gevallen en waar de schade niet beperkt was tot "high profile" doelen. Verzoekende partij stelt dat er thans ook een ander soort geweld is waar burgers slachtoffer van worden. Zij wijst voorts op het grote aantal IDP's in Kabul die in mensonterende omstandigheden moeten leven en stelt dat ook IS actief is. Verzoekende partij wijst er voorts op dat door het terugtrekken van de troepen van de NAVO de situatie alleen maar erger dreigt te worden en in ieder geval onvoorspelbaar is en misschien wel uit de hand zal lopen zodat de subsidiaire bescherming moet toegekend worden. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij reeds vijf jaar in België verblijft wat haar situatie nog moeilijker maakt.

Verwerende partij repliceert dat er op dit moment geen aanleiding is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming c) voor Kabul en dat de commissaris-generaal de actuele situatie moet beoordelen. Zij stelt tevens dat de bijkomende stukken enerzijds de beoordeling van het Commissariaat-generaal bevestigen (er is een duidelijk patroon in de aanslagen) en anderzijds een aanslag betreft in Kabul in augustus die ook mee in de beoordeling is betrokken. Verwerende partij wijst er op dat deze aanslag van augustus atypisch was. Wat IS betreft, verwijst verwerende partij naar de informatie toegevoegd aan de tweede asielaanvraag, waarvan het beroep nog niet behandeld is. Verwerende partij licht toe dat uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van een opmars van IS, maar dat IS vooral actief is op de sociale media en actief is in de grensprovincie met Pakistan.

1.4.2. Uit de informatie door verwerende partij aan haar aanvullende nota gevoegd (COI Focus "Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul", d.d. 12 oktober 2015) blijkt dat ofschoon er in de maanden mei en augustus 2015, zoals door verzoekende partij wordt aangestipt, een sterke toename en een golf van aanslagen was in Kabul, de situatie in de Afghaanse hoofdstad niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De nationale en internationale veiligheidstroepen zijn prominent aanwezig in de stad Kabul. De regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) hebben de situatie er relatief goed onder controle. Kabul is, zo blijkt uit de informatie, zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. De hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds' en nationale en internationale veiligheidsdiensten maakt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad verschilt van die in de meeste andere Afghaanse steden, districten en provincies. Het gros van het geweld dat in Kabul plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreur waarvoor zij verantwoordelijk zijn kadert binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad, met name gecoördineerde en complexe aanslagen gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld dat Kabul treft, is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, de buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid, en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Niettemin veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het, zo blijkt uit voornoemde informatie, duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Ofschoon er in de maanden mei en augustus 2015 een sterke toename was van het aantal aanslagen in Kabul, en sinds begin 2014 opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten viseren waar westerlingen samenkomen, blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Het aantal burgerslachtoffers in de Afghaanse hoofdstad blijft erg laag doordat het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid. De impact van de aanslagen is niet van die aard dat bewoners gedwongen worden hun woonplaats te verlaten, doch Kabul blijkt blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal daarentegen een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere

districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de Afghaanse hoofdstad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er, zo blijkt uit de informatie en verzoekende partij toont het tegendeel niet met andersluidende informatie aan, geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Voor burgers in de hoofdstad Kabul is er aldus actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde informatiebundel doet geen afbreuk aan, doch sluit aan bij voormelde informatie en de analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul. De informatie van verzoekende partij ondersteunt en bevestigt immers de vaststelling, zoals die blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal, dat het geweld in Kabul hoofdzakelijk en voornamelijk gericht is tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Niettemin veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met "collateral damage" onder burgers, zijn deze voor het overgrote deel gericht op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen of diensten met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid of functie, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal alsook die door verzoekende partij aangebracht, zoals o.a. uit de artikelen in de bundel van verzoekende partij betreffende aanslagen op onder meer een militair konvooi in de binnenstad van Kabul op 11 oktober 2015, en op een politiestation in een buitenwijk van de hoofdstad op 16 september 2015. Uit de informatie door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegd blijkt, net als uit die van het Commissariaat-generaal gevoegd bij haar aanvullende nota, niet en verzoekende partij brengt voor het overige geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in Kabul van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar kritiek dat het Commissariaat-generaal de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Kabul" d.d. 12 oktober 2015 selectief leest, werpt net als haar argumentatie omtrent het grote aantal IDP's in Kabul, de activiteiten van IS in Afghanistan en het terugtrekken van de troepen van de NAVO, geen ander licht op het voorgaande. Uit de informatie door verzoekende partij bij haar aanvullende nota gevoegd blijkt niet, en zij brengt voor het overige geen objectieve en concrete elementen aan waaruit zou blijken dat IS vandaag de dag een bedreiging vormt en actief zou zijn in Kabul, noch beschikt de Raad over informatie in die zin.

Verzoekende partij brengt geen concrete en objectieve elementen bij die afbreuk vermogen te doen aan de informatie en analyse van de commissaris-generaal (in haar aanvullende nota) omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie reeds vijf jaar in België te verblijven wat haar situatie nog moeilijker zou maken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet toelicht of concretiseert in welke zin haar jarenlange verblijf in België, waar zij inmiddels drie maal asiel aanvraag, haar situatie bij terugkeer nog moeilijker zou maken, en wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf (en integratie) in België niet relevant is voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of toekenning van subsidiaire bescherming (cf. RvS 8 maart 1995, nr. 52.125). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst."

Aangezien verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag zelf aangaf dat zijn verklaringen tijdens de eerste en tweede asielprocedure gelogen waren, is verzoekers asielrelaas in het kader van zijn tweede asielaanvraag en onderhavig beroep ongeloofwaardig. Derhalve maakt verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande werd uiteengezet in het voormelde recente arrest. De Raad ziet geen reden om het vandaag anders te zien en/of terug te komen op zijn gemaakte beoordeling.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF